

CHVASTOVZÁČNÝ SOK

JOHN RINGO
& TRAVIS S. TAYLOR

CYKLUS ZRCADLO
KNIHA TŘETÍ

BROKILON

John Ringo & Travis S. Taylor

MAXNOME FOE

Copyright © 2008 by John Ringo & Travis S. Taylor

Translation © 2012 by Robert Čapek

Cover © 2012 by Kurt Miller

For Czech Edition © 2012 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-134-4

ISBN PDF 978-80-7456-135-1

ISBN PDF pro čtečky 978-80-7456-136-8

ISBN ePub 978-80-7456-137-5

ISBN Mobi 978-80-7456-138-2

John Ringo
Travis S. Taylor

Chvastovzácny sok

Zrcadlo

kniha třetí

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2012

John Ringo

v nakladatelství Brokilon

Cyklus Zrcadlo

Za zrcadlem

Vorpalový meč (s Travisem S. Taylorem)

Chvastovzácny sok (s Travisem S. Taylorem)

Ostrý dráp (s Travisem S. Taylorem) *

* připravujeme

<http://www.brokilon.cz>
brokilon@brokilon.cz

Věnování:

*Všem milovaným, kteří čekají a doufají,
že se jejich blízcí vrátí v pořádku zpátky.*

*A zvlášť těm, za něž jejich milovaní
položili největší obět.*

*Jako vždy:
pro kapitánku Tamaru Longovou, USAF
narozena: 12. května 1979
padla: 23. března 2003 v Afghánistánu
Teď už létáš s anděly.*

01.

„Pamatuj, že to dělám jenom kvůli mámě.“

Seržant Eric Bergstresser si upravil vysoký límec slavnostní modré uniformy námořnictva a znovu zahýbal rameny, aby měl pocit, že mu stejnokroj sedí. Protože ale trávil většinu času v džínách nebo polních maskáčích s digitální kamufláží, moc mu to nešlo.

„Vynechal jsi dvě poslední návštěvy, brácho,“ pokrčil Joshua Bergstresser rameny. Josh právě oslavil šestnácté narozeniny a kromě dokonale civilistické náušnice v uchu na sobě měl kapsáče a tričko s límečkem – takhle podle něj vypadalo slušné oblečení, které si člověk bral do kostela. „Kromě toho vypadáš dobře,“ dodal. „Holky se na tebe budou lepit jako na mucholapku. Možná bych si taky měl pořídit takové oblečení.“

Eric sebou trhl a zavrtěl hlavou.

„To nedělej, dokud nebudeš vědět, že to opravdu chceš,“ zamračil se pak. „Na druhou stranu – pokud spolu nebudeme v jedné jednotce, máma aspoň nedostane dva telegramy.“

„Takhle nemluv, brácho,“ řekl Josh. „Budeš v pohodě. Řekni mi, že budeš v pohodě.“

„Nebudu tě vodit za nos, brácho,“ odpověděl Eric. „Stejně

o tom ani nemůžu mluvit. Ale řeknu ti, že na poslední misi vyráželo jednačtyřicet mariňáků a vrátilo se nás pět.“

„To myslíš vážně?“ zeptal se Josh nevěřící. „Nic takového nebylo ve zprávách!“

„Ale bylo,“ pokrčil rameny Eric a jeden koutek úst se mu zvedl v ironickém úsměvu. „Šestatřicet mariňáků se zabilo při havárii vrtulníku. Zprávy v šest.“

„To bylo někde na západě,“ odpověděl Josh a zamyšleně narkčil obočí. „To byla tvoje jednotka? Eriku, nehody se přece...“

„Jenže žádná nehoda nebyla,“ přerušil ho Eric nevesele. „Všichni padli v boji. Ale havárie vrtulníku je docela pohodlné vysvětlení. Mimo jiné to vysvětlilo i to, proč byla většina z nich pohřbená v zavřené rakvi a nikdo se nemohl podívat dovnitř. Ztraceně, ve většině z těch rakví ani nebyla *těla*, jenom pytle s pískem. Neztratili jsme je všechny najednou a hodně z nich jsme ani po boji nenašli.“

„A tohle byla tvoje jednotka?“ zeptal se Josh.

„Jo.“

„A ty se vracíš zpátky?“

„Jo.“

„To je magořina.“

„Jo.“

„Eriku,“ řekl Josh zoufale. „Nemůžeš znovu jít... no, tam, kam jdeš. Zapomeň na to, co jsem o té uniformě říkal. Řekni jim, že už se na to dobrovolně nehlásíš. Sakra, schovám tě pod postel. S takovými ztrátami...“

„To člověk nemá moc velkou naději, že přežiju, co?“ zeptal se Eric a konečně se obrátil od zrcadla.

„ANO!“

„Věř tomu, nebo ne,“ pokračoval Eric, „ale během poslední mise jsem začal poslouchat gotiku a heavy metal,“ poznamenal, aby změnil téma.

„A mě to těší, těší a těší, protože teď už konečně nebudu muset

poslouchat Hanka Williamse mladšího. Co to ale má společného se statistickou jistotou toho, že už se nevrátíš?“

„Hanka pořád ještě občas poslouchám,“ řekl Eric. „Ale jedna z těch nových věcí, které se mi líbí, se jmenuje ‚Winterborn‘. Slyšel jsi někdy v životě skupinu, která se jmenuje Crüxshadows?“

„To je na mě moc nezávislé, člověče,“ zavrtěl hlavou Josh. „Co je špatného na Metallice?“

„Myslíš kromě toho, že celých deset let nenatočili pořádnou desku?“ zvedl Eric obočí. „Ale tahle písnička je o Trójanech. A v refrénu mají zajímavý verš: *Ve vzteku nejtemnější hodiny budu tvé světlo. Chtěl jsi po mně mou oběť a já jsem Winterborn*. V tom, co dělám, Josh, jsem dobrý. Hodně dobrý.“

„Nikdy mě nenapadlo, že jsi dostal Námořní kříž za neschopnost,“ řekl Josh tiše. „Ale je tu něco, čemu se říká pravděpodobnost.“

„A kdybych to nedělal já, musel by to dělat někdo jiný,“ pokračoval Eric, jako by svého bratra ani neslyšel. „Ze zkušenosti hádám, že by to byl někdo, kdo není tak dobrý jako já, a kdo má proto menší šanci na to, že se vrátí. Chceš, abych položil jeho hlavu na špalek, bráško?“

„Ale sakra, určitě!“ odpověděl Josh a zatnul svaly na čelisti. „Ten někdo totiž není můj bratr!“

„Něčí bratr to ale vždycky je,“ řekl seržant a zvedl čepici slavnostní uniformy. „Jsou to všechno bratři a synové. Nějaká žena, jako je naše máma, je nosila v břiše a kojila je a milovala je. A většinu jsme ani nedokázali přivést zpátky domů. Nebylo totiž co přivést. Mám mnohem lepší šanci než kdokoli, kdo by mě nahradil.“ Strčil si čepici pod paži a přísně kývl na svůj odraz v zrcadle. „Takže tohle je *moje* oběť. Jak mi kdysi říkal náš vrchní seržant – jestli si chci dělat starosti s tím, kde umřu, tak jsem se raději nikdy neměl dávat k námořnictvu.“

Komandér William Weaver Ph.D. se přehoupł přes vrcholek,

postavil se do pedálů a cestou dolů sevřel sedlo mezi stehny, aby popadl dech. Kořeny na stezce byly stále kluzké ranní rosou, kterou dopolední alabamské slunce ještě nedokázalo vysušit. Příkrov dubových větví a husté křoviny kolem stezky mu v tom budou bránit ještě pěkných pár hodin. Zadní kolo na kořenech prokluzovalo a klouzalo, takže stoupání bylo mnohem složitější, než Bill doufal, a začínal toho mít opravdu dost.

Když se před ním otevřel prudký svah, zaklonil se, aby udržel rovnováhu za sedlem, a dokázal mít kolo pod kontrolou dostatečně dlouho na to, aby přeskočil malý dubový kmen, který ležel přes stezku. Bill sklopil oči k srdečnímu monitoru připnutému uprostřed řídítek – 185. Na to, kde se na stezce nacházel, pracoval *příliš* tvrdě. Jízda byla sice zábavná a dokázal při ní zapomenout na... no, prostě na spoustu věcí, ale ve skutečnosti do toho moc srdce nedával. To stoupání na druhé straně kopce, které měl právě za sebou, mu dalo pěkně zabrat. Měl by být schopen snížit srdeční tep přinejmenším ke stošedesátce, ale ve skutečnosti klesal daleko pomaleji, než čekal, a srdce mu bušilo v krku jako buben. Cítil se neuvěřitelně z formy. A to ho ještě čekala jízda zpátky do kopce na parkoviště, která mu dá zabrat ještě víc.

Ještě před osmi lety by tomuhle kopci nakopal zadek a ještě by měl dost sil na další dvě kolečka, ale to, co bylo před osmi lety, bylo před osmi lety.

Ještě před osmi lety nemusel nasazovat krk kvůli záchraně světa. Před osmi lety ještě nikdo neměl nejmenší ponětí o tom, že jednou bude existovat loď jménem *Vorpalový meč*. Před osmi lety býval svět ještě relativně jednoduché místo k životu a takovýhle malý kopeček by ho vůbec nedokázal obtěžovat.

Před osmi lety ještě pracoval jako nezávislý smluvní dodavatel pro obranný průmysl a napravoval problémy, které měla armáda a několik vládních agentur, jejichž název vesměs končil na písmeno A – DIA, CIA, NSA. Pak ve fyzikální laboratoři na Univerzitě Centrální Floridy došlo k výbuchu, který srovnal se zemí

ji i zbytek univerzitního kampusu. Něco takového dokázalo dvě stě padesát jeden joulů na dvanáctou. Můžete tomu říkat šedesát kilotun, a máte totéž.

Mezi výbuchem, který proměnil celou univerzitu a široké okolí v hromadu sutin, a dnešním dnem se pohyboval v jiných dimenzích, zemřel (tím si byl docela jistý), znovu ožil (tím si byl *naprosto* jistý) a celkově vzato měl plné ruce práce s tím, jak zachraňoval planetu před jistou zkázou. Výbuch totiž otevřel bránu k jiným světům a některé z nich byly obydleny bytostmi, které vůči lidem projevovaly velice negativní přístup. Říkalo se jim Dreen a konzumovaly organickou hmotu, aby vytvářely další kopie sebe samých. Obsadily už mnoho světů a Země byla další na jejich seznamu. Weaver s pomocí poddůstojníka SEAL a hrstky dalších dokázal zavřít brány, které Dreen používali. Jenže anomálie na místě, kde se kdysi nacházela fyzikální laboratoř Univerzity Centrální Floridy, neustále vytvářela další a další brány.

Během nějaké doby Weaver a další lidé přišli na to, jak vytvářet brány na Zemi, a dokázali jakž takž ovlivňovat umístění bosonů, které za jejich vznikem stály. Okamžitá teleportace z jednoho bodu do druhého se stala realitou a každým dnem byly otevírány další a další brány. Leteckým společenstvem, které tím byly vyřazeny z provozu, se to vůbec nezamlouvalo. Po necelých deseti letech situace dospěla do stavu, který se nezamlouval ani výrobcům automobilů.

Dreen nebyli jediným mimozemským živočišným druhem, se kterým se lidé setkali. Jeden z jejich poddaných národů, kočičí Mreee, nějakou dobu předstíral, že je přátelský, aby lidskou kořist zkoumal. Zničení dreenských bran takřka určitě vyhladilo i všechny Mreee. Ale ti, kteří tvořili součást dreenských invazních sil a přežili boj, tím byli daleko méně podrážděni, než kdokoli čekal. Byl to hrdý národ, který trpěl tím, že padl do otroctví nájezdníků, jimž nestačilo, že vyždímali přírodní zdroje jejich světa,

ale brali si i těla jeho obyvatel, aby vytvářeli další Dreen. Dávali raději přednost čisté smrti rukou čestného nepřítele.

Kromě toho lidé narazili na přátelské mimozemšťany. Adarové měli před lidstvem technologickou převahu, ale trápily je skoro tytéž problémy s Dreen. Byli to právě Adarové, kdo lidstvu předal dva důležité předměty. Jedním z nich byla dostatečně silná bomba, aby zničila všechny dreenské brány. Nepoužili ji sami, protože jediný způsob, jak brány vyřadit z provozu, spočíval v jejím odpálení velice blízko brány samotné. A kdyby vybuchla na špatné straně, byl by zničen celý svět. Lidé byli ale dostatečně zoufalí na to, aby ji použili, a podařilo se jim zničit nejen bránu, do které ji na poslední chvíli umístili, ale také všechny ostatní existující dreenské brány.

Druhý předmět byl ale daleko důležitější. Adarové jej našli na jedné staré planetě, jejíž slunce bylo těsně před zánikem. Ta věc sice vypadala jako obyčejná černá krabička zhruba velikosti balíčku hracích karet, ale uměla neuvěřitelné věci. Elektrický náboj ji dokázal přimět k energetickému výstupu o celé řády většímu, než byl vstup. Weaver nakonec usoudil, že jde přinejmenším částečně o warpový pohon. A měl pravdu.

S pomocí této krabičky, která byla nejen warpovým pohonem, ale také bezreakčním generátorem pohonu, konvertovala americká vláda bývalou jadernou ponorku *USS Nebraska* ve vesmírnou loď. Trvalo to sedm let a Weaver hned zkraje celého procesu nastoupil do služby u námořnictva. Sám sobě přiznával, že jedním z problémů, které s tímto kopcem měl, bylo příliš mnoho hodin strávených v kancelářském křesle při návrzích na přestavbu ponorky, aby se vydala tam, kam lidská noha zatím ještě nevstoupila.

Ale Weaver a tým dalších tisíců odborníků to nakonec dokázali. A pak se Weaver ve funkci astrogátora vydal s lodí, pokřtěnou jménem *Vorpalový meč*, na první výpravu. Když lidé poprvé zahlédli brány, vypadaly jako zrcadla – a toto označení s sebou

přinášelo i odkaz na starou dobrou Alenku v říši divů a za zrcadlem. Adarům připadaly lidské myšlenkové pochody fascinující a trvali na tom, že pojmenování lodi by mělo pokračovat po této linii. A vzhledem k tomu, že loď patřila lidsko-adarské Alianci, měli dost nitek, za něž mohli tahat, aby svůj návrh prosadili.

Adarové byli vynikající vědci a filozofové, ale naneštěstí jim chybělo sebemenší porozumění lidskému humoru nebo myšlenkovým pochodům. Takže jim význam zkratky označení plavidla „Spojenecká expediční rezerva“ došel až v okamžiku, když už bylo příliš pozdě.

Na palubě *SER Vorpalový meč* se pak Weaver a posádka sto padesáti pěti důstojníků, poddůstojníků a řadových příslušníků námořnictva společně s jedenačtyřiceti příslušníky námořní pěchoty a hrstkou vědců vydali do vesmíru. Zpátky se vrátilo jen pět mariňáků, daleko menší hrstka vědců a sto dvacet členů posádky ponorky. Ale zjistili to, co zjistit měli: že je vesmír zatraceně nemilosrdná čubka, ale že to ještě není nic ve srovnání s přistáním. Na druhou stranu ovšem našli další spojení a zajímavé technologie.

Na měsíci plynného obra, obíhajícího kolem jinak nepříliš pozoruhodné hvězdy 61 Cygni Alpha, narazili na rasu savčích hlodavců. V jazyce národa, který *Vorpalový meč* kontaktoval, se jmenovali Cheerickové, na první pohled se podobali činčilám nebo velkým křečkům a jejich nejvyšší forma technologie zhruba odpovídala pozemskému období války růží. Jinými slovy se teprve začali přibližovat úrovni skutečné vědy a pomalu za sebou nechávali temný věk alchymie. Nicméně si vedli záznamy, odkazující několik tisíc let do minulosti, podle nichž se čas od času z neznámých důvodů objevovali další tvorové, kteří vždy povstali, aby je zničili. Říkalo se jim „démoni“ a začali se zjevovat krátce předtím, než k planetě dorazil *Vorpalový meč*. V době, kdy došlo k prvním pozorováním, byl *Meč* naštěstí čtyřicet světelných let od měsíce, takže v tom byl nevinně.

Nakonec ale poté, co jich docela dost padlo, došli vědci na palubě *Meče* k závěru, že „démoni“ jsou biologickým obranným mechanismem, který je naváděn elektromagnetismem. V té době už to ovšem nejméně polovina vědeckého týmu a podstatná část jednotky mariňáků měla za sebou. Těsně před smrtí však vědecký tým dokázal lokalizovat místo zrodu démonů.

Nakonec zbylo zastavení jejich hrozby na Weaverovi, důstojnickém zástupci Millerovi z jednotek SEAL, hrstce příslušníků místní královské stráže a malé skupině zbývajících mariňáků. Měli štěstí, že s nimi do akce šla i lodní lingvistka Miriam Moonová. Slečna Moonová byla sice obvykle plachá jako králík, ale byla to právě ona, kdo přišel na to, jak celý systém funguje, a s pomocí místních jej dokázala vyřadit z provozu.

Zatímco se ale Weaver vydal do zoufalého boje, loď musela čelit dalšímu útoku. Většina „démonů“ sice vedla pozemní boj, existovala však i vzdušná složka jejich sil – obrovské modročervené „vážky“ s velice rychlým bezreakčním pohonem a lasery, které střílely z jejich složených očí. Během boje s nimi odlétl *Meč* poměrně daleko do vesmíru a málem byl zničen. Místní obyvatelka, která převzala kontrolu nad systémem, paní Che-chee, nakonec musela loď nechat odtáhnout zpátky na planetu pomocí stejných tvorů, kteří se ji snažili zničit.

Zpátky na planetě provedli dostatek oprav na to, aby loď dokázala vlastními silami odcestovat zpátky na Zemi, ale uvedení zpět do provozu obnášelo téměř půlroční každodenní práci. Weaver během zpáteční cesty vykonával práci lodního výkonného důstojníka, po návratu domů se ale této funkce s potěšením zbavil ve prospěch daleko zkušenějšího důstojníka. Od té doby měl však plné ruce práce s dalšími opravami a vylepšováním. Což obnášelo šestnáctihodinové pracovní dny.

Tohle bylo ve skutečnosti jeho první volno, protože větší opravy už byly dokončeny a zbývaly jen drobnosti. Takže přistoupil na návrh (což byl popravdě řečeno maskovaný rozkaz) velícího

důstojníka lodi, aby si vzal nějakou dovolenku. A zamířil zpátky do svého skutečného domova v Huntsville, aby navštívil přátele a oprášil svou známost se stezkami, kameny velkými jako dětská hlava, kořeny, balvany, pokácenými stromy, prudkými kopci a neuvěřitelně náročnými a technickými stoupáky na horu Monte Sano.

Prudce zabrzdil, aby zastavil těsně před další strží, a opřel se levou nohou o zem. Právě se chystal opatrně pokračovat dolů ze svahu, když mu zazvonil mobil. Sotva svůj vyzváněcí tón – „Welcome to the Jungle“ od Guns'n'Roses – přes bušení srdce slyšel. Billovi se pauza hodila, protože byl úplně vyčerpaný. Skousl trubičku, která mu před obličejem visela z popruhu přilby, a mezi lapáním po dechu se zhluboka napil vody z CamelBaku, který měl na zádech.

Přestože měl dovolenku, musel být neustále na příjmu. Neměl totiž pouze nejlepší ponětí o technologii, která stála za pohonem lodi, ale jeho znalosti doslova každého šroubu a matice na palubě, o systémech nemluvě, daleko přesahovaly vědomosti velícího i výkonného důstojníka, takže se mohly objevit otázky, na které bude znát odpověď jenom on. A podle všeho se právě taková otázka objevila.

„Weaver,“ řekl a zhluboka přitom dýchal. Sluchátko, které měl nasazené v uchu, se po zaznění jeho hlasu automaticky aktivovalo.

„Komandéře Weavere, tady je kapitán Jeller z vesmírného operačního střediska,“ zaznělo ve sluchátku. „Musíte se co nejdříve hlásit na palubě své lodi.“

„Sakra,“ sykl Weaver. „Uniforma?“

„Stačí to, co máte právě na sobě, komandéře,“ odpověděl kapitán. „Došlo k nehodě...“

Sotva obřad začal, Eric přestal duchovní poslouchat. Od doby, kdy nastoupil do armády, si kongregace pořídila nového kněze,

a jako by to nestačilo, byla to ještě ke všemu žena. Jeho rodina se hlásila k episkopálům, ale přestože Eric vždycky slyšel, že v zákopecích není nikdo ateista, nevzpomínal si, že by se během uplynulé mise nějak zvlášť modlil. Obvykle byl příliš vyděšený na to, aby si vzpomněl na jedinou modlitbu.

Většinu kázání strávil tím, že se rozhlížel po shromáždění. Viděl v něm velkou spoustu stejných tváří, jaké tu byl zvyklý vídat dřív. Narodil se ve Fayetteville v Severní Karolíně, když jeho otec ještě sloužil v armádě, v logistické jednotce, jejíž fungování ani smysl vlastně nikdy nepochopil. Ale Eric si ze svého dětství Severní Karolínu vůbec nepamatoval. Jeho otec se s celou rodinou odstěhoval do Crab Orchard, aby nastoupil jako dispečer do tehdy čerstvě otevřené továrny na plasty. Josh se narodil v nemocnici Arh Beckley stejně jako jejich sestra Janna.

Většina lidí v kostele – s výjimkou těch starších, které přivedla na svět porodní bába – se narodila v nemocnici Arh Beckley. A on vídal stejné tváře každou neděli od doby, co si pamatoval. Byly to jeho oči, nebo lidé kolem něj, co se změnilo?

Třeba takový trenér Radner, který byl během docházky na střední školu Erikovou noční můrou. Byl to hlavní učitel tělocviku, vrchní trenér fotbalového týmu střední školy Crab Orchard a bývalý výsadkář, který během nějaké nehody v práci přišel o prostředníček a prsteníček. Jednoho dne si z něho Bob Arnold utahoval, zatímco jim trenér vysvětloval jemné detaily tříbodového obranného postoje. Bob si myslel, že je kdovíjak vtipný, když zaujal řečený tříbodový postoj a držel dva prsty ruky založené za zády složené do dlaně, jako by je měl amputované. Radner, který nevážil ani polovinu toho co Arnold, zadáka složil zmrzačenou rukou. S trenérem Radnerem se nikdy nevyplatilo zahrávat si.

Když se na něho Eric podíval nyní, viděl muže, který měl něco po padesátce a byl relativně z formy. Zdálo se, že je se svým životem docela spokojený, ale zdaleka to nebyl ten démon, na kterého si Eric dobře pamatoval.

Bob Arnold byl mezi shromážděnými také, společně se svou manželkou Jessie. Jessie bývala jednou z vedoucích školního týmu roztleskávaček; Bob býval nejlepší obránce školního fotbalového týmu. Všichni předpokládali, že to spolu dají dohromady. Teď ale měli dvě děti a oba vypadali opotřebovaně a utahaně. Bobovy svaly se rychle měnily v sádlo a ani Jessie už dávno nevypadala zrovna štíhle. Eric slyšel, že si Bob našel práci ve stavební firmě dole v Beckley. Eric si je sotva dokázal představit, jak vypadali kdysi dávno na střední škole.

A za nimi seděli Piersonovi. Pan Pierson s paní Piersonovou vypadali v podstatě pořád stejně jako kdysi – sympatický pár, který se k sobě hodil. Pan Pierson byl místní veterinář a jeho manželka už celé dlouhé roky pracovala jako sekretářka jedné právní firmy ve městě. Ale Eric se zarazil a zamrkal při pohledu na ty, kteří seděli vedle nich. Piersonovi měli čtyři děti. Paul byl ve škole o ročník výš než Eric a Eric slyšel, že šel na vysokou školu, takže tu není. Nejmladší dívka musela být Linda, ale ta pěkně vyrostla. Teď už jí muselo být nějakých deset let a pomalu přestávala vypadat jako holčička. Vedle ní seděl Hector. Toho každý dokázal poznat podle hnízda světlých vlasů, ale to bylo všechno. Kde vlastně přišel k těm uhrům?

Ale to, co ho opravdu zarazilo, byla dívka, která seděla vedle Hectora. Poslední Piersonovic potomek by měla být Brooke, ale... tohle přece *nemohla* být Brooke. Sotva se dokázal rozpomenout na neohrabané a nešikovné plavovlasé děvče, které v roce, kdy vyšel ze střední, teprve nastoupilo do prvního ročníku. Měla obrovský předkus, který měl vliv na její artikulaci, a nosila rovnátka. Měla hezké vlasy – přirozeně kudrnatou plavou záplavu, ale...

Ježíši! Tohle *musela* být Brooke Piersonová. Ale ta neuvěřitelná osoba v růžových šatech, která seděla v kostelní lavici, přece nemohla... Měla stejné, zatraceně hezké vlasy, to ano. Zatraceně, tohle *byla* Brooke... Ale rozhodně nevyrostla jenom do výšky!

Odvrátil se právě ve chvíli, kdy se dívka, kterou sledoval, podívala jeho směrem, jako by vycítila, že na ni zírá. Takhle to ale nebylo. Během obřadu si všiml, že se na něho samotného dívá hodně lidí. Slavnostní modrá uniforma ho rozhodně z běžného davu vydělovala a otec mu říkal, že se o jeho vyznamenání psalo v místních novinách. A vzhledem k tomu, že Spojené státy nebyly ve válce, bylo jasné, že udělení Námořního kříže je na takhle malém městě velká zpráva.

Když odvrátil oči od děvčete, které... sakra, bylo jí teprve sedmnáct, což mohlo člověku vynést dvacetileté vězení i v Západní Virginii... všiml si, že se na něho dívá trenér Radner. Věkovitý výsadkář ho pozdravil pokývnutím hlavy, jako by stará generace válečníků zdravila tu novou, a znovu se odvrátil, aby pokračoval v nevnímání kázání.

Právě v takovýchhle chvílích Eric přemýšlel o budoucnosti. Stačilo se rozhlédnout po shromáždění a viděl několik veteránů – z malých měst jako Crab Orchard pocházela slušná řádka vojáků a námořníků. Ale pěkných pár se jich také nikdy domů nevrátilo. Bylo to jasně patrné během každoročních oslav Dne obětí války, kdy byly cesty lemovány kříži se jmény místních hrdinů. Někdy se zdálo, že je tu víc křížů než současných obyvatel. Byli tu vojáci z první i druhé světové války, z Koreje, Vietnamu, z přerušené války proti teroru, války s Dreen...

Bude jednoho dne na takovém kříži napsáno i „Eric Bergstresser“? Nebo bude jedním z veteránů ve shromáždění, který sice vymění pevné svaly za sádlo, ale dožije se toho, že uvidí vlastní vnoučata? Bude sedávat v Síni veteránů a vyprávět divoké historky o krabotnicích a démonech? Nebo po něm zůstane jen prázdná rakev v hrobě a stane se člověkem, na kterého si sice lidé každý Den obětí války vzpomenou, ale který se jim vlastně už dávno vytratil ze vzpomínek?

Potrásl hlavou, aby se zbavil téhle představy, zatímco se bohoslužba konečně chýlila ke konci. Podle všeho byla nová kněžka

velice oddaná Bohu, ale byla neuvěřitelně nudná. Rozhodně by tenhle čas dokázal využít lépe, ale matka trvala na tom, že se svým synem-hrdinou přede všemi pochlubí. Vzhledem k tomu, že to docela dobře mohla být poslední příležitost k podobnému chlubení, jí to vlastně dlužil. Byl to právě tenhle důvod, který ho přesvědčil, aby šel. Ačkoli jí to rozhodně takhle nehodlal říkat.

Když už byl ale jednou v kostele, napadlo ho, že by se měl pro jistotu nějak pomodlit – čistě pro možnost, že by se sem mohl vrátit. Ale žádná modlitba ho nenapadala. Ne, vlastně tu jedna byla.

*„Za bezbožné srdce, které dává svou víru
páchnoucím prostorám a železným střepinám,
pro prach udatnosti, který sedá v závějích
a stráží ty, které nemáš čas hlídat Ty,
za zuřivý křik a bláznivá slova
se smiluj nad svým lidem, Pane!“*

„Co to bylo, Eriku?“ zeptala se jeho matka, zatímco shromáždění vstávalo z lavic, aby se věnovalo tomu, čemu Eric říkal „všeobecné objímání“.

„Jen modlitba, mami,“ odpověděl, když se žena před ním, kterou vůbec nepoznával, otočila, aby ho objala a přivítala. „Jmenuje se ‚Poslední slova‘.“

02.

Bývaly doby, kdy byla cesta z Huntsville do Newport News hoto-
vou noční můrou. Obzvlášť po událostech v září 2001, kdy byla
ze dne na den posílena bezpečnostní opatření na letištích.

Naprostá zkáza hnutí mudžahedínů během války s Dreen
poměrně rychle a naprosto zbavila svět potřeby zvýšené kont-
roly bezpečnosti leteckého průmyslu. Ale kontroly samozřejmě
pokračovaly ještě tak dlouho, jak fungovaly letecké společnosti.
Jediná věcnější věc než hvězdy je dobře financovaný vládní pro-
gram. Nicméně postupem času, jak zrcadla nahrazovala aerolin-
ky, zanikla i Agentura pro bezpečnost přepravy.

Ještě před několika lety prohledávaly bezpečnostní agentury
lidi, kteří cestovali skrze zrcadla. Weaver netušil, jaký by to moh-
lo mít důvod; zrcadla přece nebyla nijak významným nebo štav-
natým cílem útoku. Jistě – odhodlaný člověk by dokázal jedno
vyřadit z provozu. Pokud by v jeho blízkosti odpálil dostatečně
silnou jadernou nálož. Ale nálož samotná by znamenala větší
problém než to, že se zavře jedno zrcadlo.

Nakonec přišel k rozumu i Kongres a na letištích teď na bez-
pečnost kolem provozu zrcadel nedohlížel téměř nikdo, pokud

se k tomu neodhodlala vyčlenit síly místní policejní jednotka. Letiště zůstávala dobrým centrem pro zrcadla na dlouhou vzdálenost, ale to bylo asi tak všechno.

Jakmile se tedy Bill dostal zpátky ke svému vozu, odjel na letiště do Hunstville. Zaparkoval na dlouhodobém parkovišti a vyrazil k terminálu s nadějí, že bude mít příležitost přeparkovat auto někam jinam, pokud bude pryč delší dobu. Během patnácti minut se u brány číslo devět otevíralo zrcadlo směrem do Washingtonu, D. C.

Měl spoustu času, aby dorazil k bráně včas, a dostal se tam o dost dříve, než se nad zrcadlem rozsvítila zelená. Popravdě řečeno šlo spíš o kontrolu provozu. Lidé mohli přecházet z jedné strany na druhou poměrně nerušeně, ale nikdy jste neviděli, kdo vchází do zrcadla z druhé strany; zrcadla propouštěla jisté částice, ale ne elektrony nebo jakoukoli vlnovou délku světla. „Otevírací doba“ měla zajistit, že se nikdo nesrazí s člověkem, který procházel z druhé strany zrcadla. Bill sám navrhl systém založený na generaci muonů, který mohl být využit jako signalizační systém, ale když se posledně díval do dokumentů, nebyl ještě zahrnut do prováděcích plánů.

Poslední skupina očividně dorazila právě ve chvíli, kdy se objevil u brány. V neděli odpoledne nepanoval nijak hustý provoz – ten přijde teprve v pondělí ráno, až se na cestu do práce vydají zaměstnanci firem sídlících ve Washingtonu. Poslední dobou díky tomu, že člověk dorazil okamžitě na místo bez ohledu na vzdálenost, začali lidé zrcadla využívat k dojíždění na opravdu neuvěřitelné vzdálenosti. Bill osobně znal jednoho člověka, který bydlel v Portlandu v Oregonu a pracoval ve Washingtonu, D. C. Cesta z domu mu zabrala daleko méně času než v dobách, kdy bydlel v Alexandrii poblíž hlavního města, a většinu ho stejně strávil projížděním portlandskými ulicemi. A vzhledem k časovému rozdílu se dokonce dokázal vyhnout ranním i odpoledním zácpám. Samozřejmě to znamenalo, že musel vstávat v neuvěřitelně brzkou hodinu, aby se dostal do práce včas.

Nad zrcadlem se rozsvítilo zelené světlo a Bill se připojil k osmičlenné skupině, která se před ním seřadila, aby do turniketu vhodila známku nebo projela kartu čtečkou a vstoupila do zrcadla. Během předchozích cest měl vždycky smůlu na nováčky, kteří se ještě nenaučili zrcadly procházet. Tentokrát se ale připojil ke skupině zkušených cestovatelů, která prošla na druhou stranu bez zdržování a problémů.

Na druhé straně se nenacházelo washingtonské Reaganovo mezinárodní letiště; zrcadlo ústilo do Union Station, hlavní stanice železniční a podzemní dopravy v celém D. C. Bill nejdříve sjel prvním a potom druhým eskalátorem do podzemí a vykročil po téměř opuštěném nástupišti k důvěrně známému zrcadlu do Newport News. Na nástupišti byly ve skutečnosti tři zrcadla – jedno pro Newport News, druhé pro Little Creek a poslední pro námořní základnu Norfolk. Byla tu nainstalována poté, co se vrátili z výpravy, a Bill už si zvykl používat je při cestách z jedné základny na druhou. Při cestování z Newport News do Norfolkku bylo mnohem rychlejší a jednodušší jít přes Union Station než se trmácet autem přes celé město.

Světlo nad zrcadlem bylo zelené a na hodinách zbývalo ještě více než pět minut do přepnutí směrů, takže jen projel kartu čtečkou a vstoupil dovnitř. Karta, kterou používal, sloužila jako kreditka i jako vojenský průkaz; cena za použití zrcadla se automaticky odečítala z jeho bankovního účtu. Věděl, že existuje webová stránka, na které si může vzhledem k tomu, že byl znovu povolán do služby, upravit strhávanou částku na nižší armádní poplatek. Ale ty dva dolary, které ho cesta dohromady stála, mu za to vážně nestály.

Výstup v Newport News se nacházel v nedávno postavené budově s lehkým zabezpečením. Místnost hlídal strážný se znuřeným výrazem ve tváři, který měl potížitům a nevítaným návštěvám zabránit ve vstupu na základnu. Zatraceně, pořád existovali lidé, kteří prostě dokázali vstoupit do špatného zrcadla.

Bill mu ukázal svou kartu a kývl bradou k východu z místnosti.

„Jděte rovnou dál, komandéře,“ řekl strážný za aliglassovým sklem a kývl hlavou. „Dostal jsem zprávu, že jste na cestě. Už na vás čeká polní auto.“

Polní auto byl v tomto případě elektrický golfový vozík, který řídil poddůstojník námořnictva. A nebyl to ledajaký poddůstojník, ale důstojnický zástupce Todd Miller z jednotek SEAL amerického námořnictva. Bill vklouzl na sedačku spolujezdce a SEAL sešlápl pedál pohonu až k podlaze, takže vyrazili hlouběji do základny maximální rychlostí, kterou jim mohl vozík poskytnout a která stačila k tomu, aby předjeli někoho, kdo se pohyboval nepřilíš svižným poklusem.

„Co víte, jestli tedy o tom můžete mluvit?“ zeptal se Bill.

„Nevím nic, pane,“ odpověděl Miller. „Právě jsem se sem dostal sám. A hned mi řekli, abych vás vyzvedl. Ale poradu povede Greg Townsend.“

„Admirál Townsend je tady?“ zeptal se Bill překvapeně. Townsend byl velitel námořní základny v Norfolku. Jako jedna z „vedlejších činností“ mu byla přiklepnuta funkce vrchního velitele projektu *Vorpalový meč*. Počítalo se s ním na místo velitele operační složky vesmírného velitelství hned, jakmile se vyšší místa rozhodnou seznámit s *Mečem* veřejnost a postaví jej do čela nově vzniklého vesmírného námořnictva.

„Všichni dostali zprávu, aby se okamžitě vrátili na loď, a ne do Norfolku, pane,“ dodal Miller a pokrčil rameny. „To je v námořnictvu běžný chaos.“

„Skvělé,“ poznamenal Bill a založil si ruce na hrudi. Na tenoučké priléhavé cyklistické kraťasy a tričko tu bylo přece jen trochu chladno.

„Skvělé hadry,“ zazubil se Miller. On sám měl na sobě kalhoty s pouštním maskováním, ze kterých kdysi dávno ustříhl nohavice, a havajskou košili.

„Jezdil jsem na kole,“ odpověděl Bill upjatě.

„Já se připravoval na rodinné grilování,“ řekl Miller a ze všech sil se snažil, aby to neznělo podrážděně. „Moji ženu to zrovna nenadchlo.“

„Jak snáší vaši reaktivaci?“ zeptal se Bill.

„Moc se jí to nezamlouvá,“ přiznal Miller. „Ale dobrá věc na zrcadlech je, že můžu dojíždět až z Diega. A kdyby se dávno nesmířila s myšlenkou, že to můžu na misi kdykoli koupit, tak se se mnou rozvedla už před lety.“

Zastavili před velitelstvím projektu *Vorpalový meč* a absolvovali běžné bezpečnostní procedury. Ty byly tentokrát přísnější než při vstupu na samotnou základnu. Museli úspěšně projít čtyřmi ocelovými dveřmi a strážnicí. Odtud vedl Miller Billa do bezpečnostní místnosti číslo čtyři. Bill na strážnici odevzdal své PDA a mobil a vstoupili dovnitř.

V bezpečnostní místnosti kolem sebe většinou viděl známé tváře. V čele stolu seděl admirál Townsend. Také on byl oblečený v civilu a měl na sobě polokošili. Kapitán Steven „Přízrak“ Blankemeier, lodní velící důstojník, byl oblečený v tričku s krátkým rukávem, na němž bylo pikové eso a číslo jeho bývalé letky. Nový výkonný důstojník, komandér Rey Coldsmith, byl jediný vyšší důstojník v uniformě. Coldsmith byl ponorkový důstojník, který se nahoru propracoval přes strojořadu. Měl akademické tituly z jaderného strojírenství a fyziky a v porozumění novému pohonu byl skoro stejně dobrý jako Weaver. Chyběly mu ovšem Weaverovy znalosti kvantové mechaniky a astronomie.

Přítomni byli i kapitán James Zanella, nový velitel roty námořní pěchoty, a vrchní seržant Jeffrey Powell. Powell byl jedním z pěti mariňáků, kteří přežili předchozí misi. Byl vysoký a štíhlý a ve tváři měl hluboké vrásky způsobené spoustou času stráveného na slunci. Nejvyšší poddůstojník jednotky námořní pěchoty měl magisterský titul v oboru mezinárodních vztahů z francouzské Sorbonny. Ten během vyjednávání s Cheericky při pobytu na jejich planetě přišel posádce velice vhod. Zanella byl ještě o něco

vyšší než jeho vrchní seržant, černé vlasy měl prokvetlé šedinami a na první pohled připomínal chrta. Měl na sobě polokošili, ale vrchní seržant byl oblečený v tričku s krátkým rukávem, na jehož hrudi bojoval drak s čarodějem.

Jedinou tvář, kterou Weaver neznal, měl poručík v pracovní uniformě. Na jmenovce měl napsáno Fey.

Weaver byl ze všech přítomných nejméně vhodně oblečený. Ale vůbec mu to nevadilo.

„Jsme rádi, že jste konečně dorazil, komandéře,“ poznamenal admirál Townsend bez jakékoli zahořklosti.

„Byl jsem skoro na vrcholku jedné hory v Alabamě, pane,“ vysvětloval Bill a posadil se. „Chvilku trvalo, než jsem na kole sjel k autu a dojel na zrcadliště.“

„Rozumím,“ přikývl Townsend, rozhlédl se a na rtech se mu zavlínil neveselý úsměv. „Všechny nás to zastihlo trochu nepřípravené. Poručíku?“

„Abych se představil,“ začal důstojník v uniformě. „Jsem poručík Charles Fey z úřadu vesmírného velitelství pro mimozemské technologie. Tahle zpráva přišla přes ústředí vesmírného velitelství a mě vyslali, abych vás seznámil se situací.“

„S jakou situací?“ zeptal se Bill.

„S nejhorší možnou,“ odpověděl poručík, stiskl klávesu na notebooku a promítl na zeď hvězdnou mapu. Byla na ní zvýrazněna jedna hvězda. „Toto je HD 36951, která se na obloze nachází severně od pásu Orionu a je od Země vzdálena přibližně čtrnáct světlených let. Je to hvězda typu A3. Na její planetě G se nachází brána – jedna z nejvzdálenějších, jaké jsme dosud lokalizovali. Brána na Zemi ústí zhruba padesát mil od Wichity v Kansasu, přímo uprostřed obilného pole. Pro ty, kteří jsou obeznámeni s terminologií, jde o bosonovou resonanci typu šest. Jinými slovy nejde o dreenský typ tři. Na druhé straně byla už nějakou dobu zřízena malá vědecká stanice, která shromažďovala astronomická a archeologická data. Je to poměrně blízko hvězdokupy Orionu

a z důvodu nedávného pokroku studia dreenských bran byla před nějakou dobou vybavena lepšími přístroji a odbornějším personálem. Admirále, tohle budu muset trochu rozvést,“ podíval se na Townsenda.

„Pokračujte,“ vybídl ho admirál a opřel se do křesla.

„Jak si je komandér Weaver vědom a jak jistě tušíte i všichni ostatní, lze propojení bran do jisté míry sledovat,“ řekl poručík Fey. „Neaktivní bosony, které se snaží propojit, vysílají stálý proud muonů ve směru nejbližší brány, se kterou je možné navázat spojení. Jakmile se propojí, lze odhalit stejný proud muonů. Během války s Dreen komandér Weaver – coby vedlejší cíl kromě uzavření bran – pečlivě studoval dreenská propojení.“

„S přístroji, které jsme tenkrát měli po ruce, se daly sledovat poměrně obtížně,“ řekl Bill a zamračil se. „Nikdy jsme je pořádně nedokázali zaměřovat.“

„Nu, náš úřad vzal vaše původní údaje a ždímal je ještě o něco víc,“ řekl poručík s nepatrným úsměvem. „Nakonec, když jsme vedle sebe postavili data z prozkoumaných dreenských bran, se nám podařilo určit, že většina podle všeho míří k oblasti souhvězdí Střelce. Nachází se tam hvězdokupa, které se říká ‚místní skupina‘ – a právě tam se podle nás nachází prvotní centrum dreenských světů. Naštěstí se nachází v rameni Střelce.“

„Jak daleko...?“ zeptal se admirál.

„Galaxie se dělí na ramena, pane,“ řekl Fey a promítl na stěnu další obraz místní části galaxie, na němž byly označeny některé hvězdy. „My jsme tady, v rameni Orionu. A hned další rameno je rameno Střelce. Mluvíme přibližně o tisíci světelných let přímým směrem – ale možná to je až dva tisíce.“

„Dva tisíce hodin,“ řekl kapitán Blankemeier a zašklebil se. „Při maximální rychlosti. To je zatraceně dlouhá cesta.“

„Mně se to líbí,“ poznamenal admirál Townsend. „Čím dál jsou od nás, tím líp. Ale kvůli tomu tady nejsme.“

„Ne, pane,“ přisvědčil poručík. „Nicméně je to důležitý kousek

v příběhu HD 36951. Věc se má totiž tak, že právě HD 36951 je nejbližší brána, kterou máme ve směru k oblasti, již mohli Dreen obsadit. Stanice byla tedy nedávno vybavena malou zajišťovací jednotkou a existovaly plány na zavedení satelitního systému. Nicméně...“

Znovu stiskl klávesu notebooku a na stěně se spustilo video. První záběry ukazovaly podlahu a zvukovou stopu zprvu tvořilo jen rychlé oddechování.

„Základna... je zničená...“ řekl mužský hlas, pak se záběr zvedl od podlahy a zaměřil se na oblast plnou prachu a kouře. „Došlo k... k obrovskému výbuchu. Byl jsem venku na průzkumu... jsou tu... ach bože...“

Kamera se zvedla nahoru a sledovala velký stín na obloze. Obrys byl víceméně oválný, ale nic moc dalšího už vidět nebylo, protože obraz sebou začal divoce trhat.

„*Grappuju* na to... *grappuju* na to...“ ozval se hlas znovu udýchaně a bylo jasné, že člověk, který záběry natáčel, se dal do běhu. „Běžím k bráně. Kdybych to nestihl...“

Obraz se zničehonic rozzrnil a udýchaný hlas zmlkl.

„Podle měření na druhé straně došlo k explozi, která prorazila skrz bránu,“ řekl poručík Fey a vypnul video. „Šlo jen o kinetickou energii, žádná radiace naměřena nebyla. Pohotovostní tým na místo dorazil zhruba za dvě hodiny. Místní šerif mezitím uzavřel bezprostřední okolí brány. Průzkumný tým z vesmírného operačního velitelství zjistil, že je základna zničená, podle všeho po zásahu kinetickou energií. Také našli videokameru, ale ne osobu, která ji použila k natáčení – což byl podle hlasové analýzy doktor Charles Talbot, archeolog, který na té planetě studoval nějaké trosky. Nenašli jediný důkaz o přítomnosti mimozemšťanů; přesto byla na základě standardního protokolu do brány odpálena raketa Mark-88, která způsobila její destabilizaci, a brána samotná je nyní přesouvána do zajištěné oblasti v Antarktidě, kam byly staženy všechny potenciální dreenské brány.

Přestože byla hlavní základna zcela zničena, v nedalekých troskách se ještě nacházela sekundární základna. Je pravděpodobné, že se právě tam mohou nacházet osoby, které přežily první vlnu útoku a výbuch. Mají ale jen omezené zásoby. To, jestli vydrží dostatečně dlouho, než se na místo dostaneme my, může být... problematické.

A to je konec zprávy, pane.“

„A my tam máme vyrazit a zjistit, co se vlastně stalo, pane?“ zeptal se kapitán Blankemeier. „Podle původního plánu jsme po ukončení oprav a zásobování lodi měli dopravit vyslance k Cheerickům.“

„Což také uděláte – hned, jakmile provedete tuto misi,“ přikývl admirál Townsend. „Celá záležitost má několik stránek. Je vysoce nepravděpodobné, že by z oběžné dráhy na planetu zničehonic spadl meteorit, který by ze všech možných míst zasáhl právě základnu. Někdo ji zničil. Potřebujeme vědět, kdo to byl – obzvlášť pokud to byli Dreen. A i když doktor Talbot nebyl astronom, mohl toho o galaxii vědět dost na to, aby navedl pravděpodobného nepřítele až k nám. A když už mluvíme o pravděpodobnosti, tak je docela pravděpodobné, že tam někdo přežil. Takže musíte okamžitě vyrazit. Tak rychle, jak to jen půjde. Zamíříte k téhle... co že to bylo za hvězdu, synu?“

„HD 36951, pane,“ napověděl mu poručík.

„Zamíříte k téhle hvězdě, najdete planetu, pokud možno zjistíte, co se tam stalo, zachráníte ty, kdo přežili, a pak zkusíte zjistit, kdo to má všechno na svědomí,“ dokončil admirál. „Jestli to byli Dreen, tak se musíme ujistit, že se opravdu dokážou dostat takhle daleko. Když už jsme u toho, tak by bylo docela dobré zjistit něco bližšího o jejich vesmírných technologiích. Všechno, co víme, máme od Mreee – a ti nám řekli jen to, že nějaké vesmírné technologie mají. Jaký je stav lodi? Myslím reálný stav.“

„Ještě je třeba doplnit nějaké menší zásoby,“ odpověděl kapitán

Blankemeier. „Opravdu. Můžeme se zvednout prakticky kdykoli. Ale celá posádka je na dovolené.“

„Okamžitě je povolte zpátky,“ řekl admirál. „Poručík Fey má veškerá data o studijním týmu, který byl na... to je jedno, jak se ta hvězda jmenuje. Poletí s vámi jako poradce a další oči k pátrání. Tentokrát s sebou nebudete brát běžný vědecký tým. Chcete ještě něco?“

„Komandéře Weavere?“ zeptal se velící důstojník a podíval se na svého astrogátora.

„Navrhl bych plný kontingent Zvláštních jednotek,“ odpověděl Weaver. „Mají dost technických zkušeností na to, aby nám přišli vhod, až budeme potřebovat data, aniž by nás tak... omezovali jako většina vědeckého týmu.“

„Snaží se vám naznačit, že dokážou daleko lépe přežít, pane,“ vložil se do hovoru vrchní seržant Powell. „I když je pravda, že posledně se nevrátil zpátky *žádný* z nich. Navrhl bych, abychom s sebou vzali slečnu Moonovou. Zabavit ji na palubě lodi bez běžného vědeckého týmu sice může být náročné, ale možná budeme potřebovat tlumočníka. Zvlášť pokud jde o jiný druh než Dreen.“

„A je jasné, že mariňáci se zúčastní v plném počtu,“ přikývl admirál. „Jak daleko že je tahle hvězda, synu?“ podíval se na poručíka.

„Zhruba pět set čtrnáct světelných let, pane.“

„Astro?“ zeptal se Blankemeier.

„Přibližně dvacet dní, pane,“ odpověděl Bill, když si to rychle spočítal. „Pokud bychom letěli přímou čarou. Budeme ale muset občas měnit kurs a rychlost, abychom se vyhnuli gravitačním bublinám. A sem tam bude třeba vychladit. Opravdový problém ale bude spíš relativní úprava.“

„Prosím?“ zeptal se admirál Townsend nejistě, ale pak přikývl. „Aha, ta hvězda se bude pohybovat jinak než Slunce. Mám to. Chvilí trvá, než si starý námořník na všechno tohle vesmírné

navigování zvykne. Světadily a ostrovy se nehýbou. Alespoň ne tak, abyste si toho všimli.“

„Bude se pohybovat hodně jinak, pane,“ přikývl Bill. „Relativně řečeno se každá hvězda pohybuje jinou rychlostí. Hvězdy, které se nacházejí poblíž, se pohybují zhruba stejnou rychlostí jako Slunce, ale i v tomto případě mluvíme o vyšších relativních rychlostech, než jakých byla schopna jakákoli lidmi vyrobená loď až do chvíle, kdy jsme postavili *Vorpalový meč*. A v tomto případě mluvíme o planetách mimo místní hvězdokupu. Když *Meč* vystoupí z warpu, má tutéž setrvačnou konstantu jako ve chvíli, kdy do něj vstupoval. Ta v podstatě odpovídá tomu, jak se pohybuje naše Slunce. Až se tam dostaneme, budeme muset dělat spoustu úprav. Bude jich ale třeba méně, pokud se tam chvíli zdržíme. Když vezmu do úvahy dobu nutnou pro vychládání, dal bych tomu jeden den na úpravy. A většinu cesty budeme muset letět na maximální tah.“

„Nechci příliš odbočovat od tématu,“ zabručel admirál zamračeně. „Ale proč se všechny tyhle odlišné rychlosti a setrvačnosti nějak neprojeví na lidech, když projdou branou?“

„Pokud dokážeme určit, pane,“ odpověděl místo Billa poručík, „tak ve chvíli, kdy projdete branou, prostě *jste* na místě. Je to, jako byste nebyl nikde mezi okamžikem, kdy vstupujete do zrcadla, a kdy z něj vystoupíte. Ještě pořád jsme nedali dohromady celou fyziku téhle věci. Ale takhle to funguje.“

„Dobře,“ řekl admirál nepřesvědčeně a potřásl hlavou. „Někdy se mi stýská po dobách admirála Halseyho. Kapitáne? Rozuměl jste cíli své mise?“

„Tři týdny plus minus pár dní na to, abychom se tam dostali, pane,“ odpověděl kapitán Blankemeier. „Předem neurčená doba strávená na místě a v okolní oblasti při pátrání po nepřátelích a dokud nedostaneme situaci pod kontrolu. Pak další měsíc cesty zpátky. Doufám, že loď nebude poškozena jako posledně. Takhle dlouho snášet únik vzduchu by mohlo být... složité.“

„Letíte tam hlavně proto, abyste zjistili, co se stalo, kapitáne,“ zdůraznil admirál. „Snažte se vyhnout jakémukoli boji. Ale... budete na tom jako staří kapitáni plachetnic. Jestliže dojdete k závěru, že je třeba jít do akce, půjdete do akce. Dokud vědátoři nepřijdou na to, jak ten pohon replikovat, budete vždycky víceméně sami.“

„Děláme, co můžeme...“ vyhrkli Bill i poručík Fey jednohlasně.

„Pane,“ dodal Bill s úsměvem.

„Vidím, že si budete mít s poručíkem během letu o čem povídat,“ poznamenal admirál a vstal. „Začněte svolávat své lidi. Chci vás mít venku z doku do dvou dnů.“

„To ale nebude možné, pane,“ vložil se do hovoru komandér Coldsmith.

„Prosím?“ zeptal se admirál se zvednutým obočím.

„Nevím jistě, jestli dokážeme za tak krátkou dobu prohnat všechny na palubě lékařskou prověrkou, pane,“ upřesnil rozpačitě výkonný důstojník.

„Zatraceně,“ ozval se Miller. „Na lékařskou prověrku jsem úplně zapomněl. Jak může někdo na něco takového zapomenout?“

„Snažíme se to vymazat z paměti, náčelníku,“ přikývl Blanke-meier. „Ale tohle je opravdu problém.“

Předletová lékařská prověrka byla extrémně... rozsáhlá. Jejím smysl – kromě toho, jestli dokáže zkoumaná osoba snášet těžkosti a radosti vesmírného letu na palubě *Vorpalového meče* – spočíval v tom, aby bylo možné jasně prokázat, že každý člověk, který Zemi opustí, bude tímž člověkem, který se na Zemi zase vrátí. Nejenže obsahovala všechny běžné procedury tělesných testů plus testy krve, moči a tak dále, ale bylo do ní zahrnuto i rozsáhlé mapování mozku a tělesné chemie. Měla zabránit tomu, aby člověk z vesmíru na Zemi vědomě nebo nevědomky dopravil mimozemské cizopasníky nebo ještě podivnější bytosti.

Naneštěstí byly jisté aspekty tak rozsáhlé prohlídky samy

o sobě tělesně vyčerpávající. Například chemikálie použité pro mapování mozku byly svým složením podobné těm, které se používaly při chemoterapii. S podobnými důsledky: bolesti hlavy, chřipkové symptomy a hlavně nevolnost, jakou může člověk zažít jedině během opravdu strašlivých hurikánů na otevřeném moři.

„Doktor Chet vás samozřejmě doprovodí i na této misi,“ odpověděl admirál. „Lékařskou prověrku budete muset provést během letu. Koneckonců budete mít téměř celý měsíc cesty, než se dostanete do operační oblasti. Odlet do úterní půlnoci, kapitáne. Je to nejzazší možný termín.“

„Rozkaz, pane,“ přikývl Blankemeier.

„Můžete jít.“

Eric si na cestu do kostela vzal svůj vůz. Sem sice vezl Joshe, ale požádal bratra, aby ho nechal jet domů samotného. Potřeboval trochu času.

Po obřadu mu neuvěřitelná spousta lidí chtěla potřást rukou. Příliš mnoho z nich se ptalo na to, kde vlastně ke Kříži přišel, a on mohl jen opakovat: „Je mi líto, ale tohle je tajné.“

Piersonovi byli jedni z těch, kdo se zastavili, aby si s ním promluvili. Pan Pierson mu potřásl rukou a beze slova přikývl. Eric si uvědomil, že byl také v armádě, ale za nic na světě se nedokázal rozpomenout, kdy nebo kde to bylo. Paní Piersonová ho objala a vypadalo to, jako by se měla každou chvíli rozplakat. Eric neměl nejmenší ponětí, proč by to měla dělat. Takhle se v jeho společnosti chovala spousta lidí. Skoro to vypadalo, jako by všichni přesně věděli, čím vším vlastně prošel, ačkoli si byl docela jistý, že tahle informace podléhá přísnému utajení. Bylo možné, že podvědomě reagovala na něco, co z něj vyzařovalo? Zatraceně, takhle pesimistický nebyl.

Málem zpanikařil, když mu ruku podala Brooke Piersonová. Při jejím doteku mu dočista vuschlo v ústech. Nedokázal jí v tom okamžiku říct vůbec nic. Ani si nebyl jistý, jestli se zvládl alespoň

usmát. To ho rozčilovalo. Obvykle se dokázal chovat mnohem uhlazeněji.

Ale celá tahle zkušenost jím opravdu hluboko uvnitř otřásla. Nešlo o to, že by se bál další mise. Právě naopak – začínal se těšit, až odsud zmizí. Byly to prostě... všechny ty změny. Věci, o kterých si kdysi myslel, že jsou pevné jako skála, teď byly úplně jiné. A on začínal být přesvědčený, že všechny tyhle změny se odehrávaly v něm, ne v okolním světě. Takže jaká verze reality byla vlastně skutečná?

Zasunul do přehrávače v autě čip, sklopil sedadlo a nechal se omývat nádherným hlukem Within Temptation. Předtím, než odletěl na misi, býval velkým fanouškem country hudby a tu a tam si ji pořád ještě rád poslechl – zvláště když šlo o Tobyho Keitha a Clinta Blacka. Ale v podobných chvílích potřeboval texty goth a metalových kapel, aby si připomněl, proč dělá to, co dělá.

„Protože i kdyby to znamenalo konec života, který mám tak rád, nebudu utíkat, protože odsud není návratu...“ zašeptal, založil si ruce v týle a zavřel oči. „Jestli to nezvládnou, bude mou zem bránit někdo jiný.“

Když se ale ozvalo zaťukání na okénko, posadil se a otevřel oči. Úmyslně zaparkoval až vzadu na kostelním parkovišti. Mimo jiné totiž věděl, že bude hudbu poslouchat pořádně nahlas, a nechtěl se nikoho, komu by se nezamlouvala, nějak dotknout. Ale jestli to byl nějaký další objímač... tak ten ať se s tím zatraceně smíří.

Osoba, stojící vedle jeho vozu, ale byla Brooke Piersonová. Ztlumil přehrávač, nechal sjet okénko dolů a překvapeně zamrkal.

„Vždycky jsem si myslela, že jsi spíš na country,“ řekla Brooke rozpačitě. „Co to bylo?“

„Jmenuje se to ‚Bráním svou zem‘,“ vykoktal. „Within Temptation. To je holandská kapela.“

„Aha,“ odpověděla Brooke, stále ještě na rozpacích. „Poslyš, pojedeme do Aubry's na oběd. Tvoje rodina jede taky. Napadlo mě, že se zeptám, jestli nechceš jet s námi.“

„Myslel jsem, že pojedeme na oběd domů,“ řekl Eric.

„Změna plánu?“ nadhodila Brooke. „Moje máma mluvila s tvoují mámou, jestli se chce připojit, a nějak se to rozšířilo. No, tak jako tak tam jedeme. Půjdeš taky?“

„Jasně,“ přikývl Eric.

„Dobře,“ řekla Brooke a zamávala mu. „Tak se tam uvidíme.“

Aubry's byla rodinná restaurace se švédskými stoly a kuchyní ve stylu Crab Apple. Jedlo se v ní takzvané „domácí“ jídlo, což obnášelo spoustu omáčky a příloh. Když si Eric naložil talíř, musel uznat, že se mu právě po takovém druhu stravy stýskalo. Bůh ví, že se mu bude hodit každá kalorie. A bylo dobré vidět, že se alespoň něco nezměnilo.

„To sis ale hezky naložil,“ poznamenala paní Piersonová, když se Eric o něco později vrátil s přídavkem.

„Taky to potřebuje,“ prohlásila Amanda Bergstresserová. „Je hubený jako šindel. Nejspíš kvůli tomu, že každé ráno chodí běhat. Kolik že jsi toho dneska uběhl?“

„Moc ne,“ zamumlal Eric přes bohatýrské sousto sekané s omáčkou.

„No, *mně* řekl, že uběhl deset mil,“ ozval se Josh. „A vážně nevím, jestli mu to mám věřit.“

„Však to říkám,“ odpověděl Eric s pohledem upřeným na bratra. „Moc ne.“

„Běháte tolik u námořní pěchoty každý den?“ zeptala se Brooke.

„Běháme,“ odpověděl Eric. „Alespoň u mé jednotky ano. Většina mariňáků toho tolik nenaběhá, ale každý dělá ranní rozcvičku.“

„Jaká to je jednotka?“ zeptal se pan Pierson.

„Rota B, průzkumná jednotka,“ řekl Eric automaticky. Nikdo mimo kasárna nepoužíval termín vesmírná pěchota.

„Já byl u námořnictva,“ poznamenal pan Pierson. „Ponorkář. Už jsi byl někdy v ponorce?“

Eric se zarazil s vidličkou zelených fazolek na půli cesty k ústům a pak přikývl.

„Ano, pane,“ řekl a zapátral v paměti, jaké krytí má jeho jednotka. „Já jsem u... no, převedli nás k jednotce, která používá ty nové příbřežní ponorky. A popravdě řečeno trávíme na palubě ponorky hodně času, pane.“

„Takže toho hodně naběháte kolem Sherwoodského lesa?“ zeptal se s úsměvem veterinář.

„Pane,“ odpověděl Eric opatrně, „při vši úctě... nemám povolení k tomu, abych o svých misích mluvil.“

„Ale víš, kde je Sherwoodský les, že?“ zeptal se stále ještě s úsměvem pan Pierson.

„Jistě, pane,“ odpověděl Eric. „Tam bývají na normální ponorce rakety, pane. Ale nesmím ani potvrdit, ani vyvrátit, jestli jsou vůbec nějaké rakety na ponorce, kde jsem já, pane.“

„Dostal jsi mě,“ poznamenal pan Pierson.

„Je teď samá záhada,“ postěžovala si paní Bergstresserová. „Dokonce nám ani neřekl, kde dostal to vyznamenání.“

„Netlač na něj, Amando,“ ozval se Steve Bergstresser tiše. „Nemůže o tom mluvit, a když jsi v takovém postavení, tak je to nepříjemné.“

„Ale my přece ani nejsme ve válce,“ namítla Amanda. „A když dostal takovéhle vyznamenání, tak to znamená, že byl v nebezpečí. A já bych jako jeho matka chtěla vědět proč.“

„Jednoho dne se to dozvíš, mami,“ řekl Eric střízlivě. „Všechno. Slibuji. Ale momentálně je to všechno utajené a já o tom *opravdu* nemůžu mluvit.“

„Líbí se ti to, co děláš?“ zeptala se Brooke a trochu se přitom mračila.

„To je... dobrá otázka,“ přiznal Eric. „Jsou chvíle, kdy se mi to opravdu líbí. A jsou chvíle, kdy strachy ani nevím, jak se jmenuju. Někdy jsou to stejné chvíle, ale většinou ne.“

„A *mně* řekl, že důvod, kvůli kterému dostal to vyznamenání, je ten, že poslední misi přežilo jen pět jejich chlapů,“ řekl Josh.

„No tak to ti *moc* děkuju za to, že to říkáš na *veřejnosti*, brácho!“ štěkl Eric.

„Cože?“ zeptala se paní Bergstresserová. „To si děláš *legraci*!“

„Musíme změnit téma hovoru,“ prohlásil pan Bergstresser. „*Hned*. A Joshi, až se vrátíme domů, musíme si my dva vážně promluvit.“

„Když jsem sloužil na ponorce, byli tam samí vtipálci, kteří se vyžívali v kanadských žertících,“ ozval se pan Pierson a při vzpomínání se usmál. „Je to takhle ještě pořád, nebo se drilu podařilo udusit srdce a duši celé služby?“

„Myslíte jako třeba když ukradli výkonnému důstojníkovi dveře od kajuty, pane?“ zazubil se Eric. „Ne, pane, je to pořád úplně stejné. Jednou jsme jednoho našeho seržanta strašlivě vytočili, protože... ale vlastně nic.“

„Vždycky všechny rozhovory s tebou končí takhle do ztracena?“ zeptala se Brooke.

„Jo, skoro vždycky,“ přikývl Eric smutně. Oči mu na okamžik potemněly. „No dobře, tak jo – měli jsme během poslední mise obrovské ztráty. Ale já to zvládl a zvládnou to i příště. Budu v pořádku, mami.“

„Musíš být opravdu odvážný,“ poznamenala Brooke. Eric se nedokázal rozhodnout, jestli je dobře nebo špatně, že to řekla tak neutrálním tónem.

„Prostě mám práci, kterou je třeba udělat,“ pokrčil rameny. „Někdo ji udělat musí a já jsem v tom vážně dobrý.“

„Ještě pořád čteš vědeckofantastické knížky?“ zeptal se pan Pierson. „Pokud si vzpomínám, tak jsi byl velký fanoušek.“

Každý den, pomyslel si Eric. *Služební hlášení, posouzení po nasazení...* „Už tolik ne,“ odpověděl nahlas. „Občas se dostanu k nějaké knížce během plavby.“

„Počítám, že v té době toho mariňáci ani moc na práci nemají,“ přikývl pan Pierson. „Dostal ses na nějaká zajímavá místa?“

To byste ani nevěřil, jak zajímavá byla, pomyslel si Eric znovu, ale nahlas neřekl ani slovo. Jeho úsměv ale musel být výmluvný.

„Takže moc zajímavá, ano?“ zvedl pan Pierson obočí. „A nesmíš o tom mluvit. Omlouvám se.“

„Ne, pane,“ řekl Eric. „Podívejte, naše mise jsou přísně tajné. Místa, kam máme namířeno, jsou přísně tajná. Mohu říct, že se tam *dopravujeme* ponorkou. Ale moc vycházek nemáme.“

„Rozumím,“ přikývl pan Pierson. „A to jsem se snažil změnit téma hovoru.“

„Já mám jednu změnu tématu,“ ozvala se Brooke. „Co budeme dělat po večeři? Napadlo mě, jestli třeba nevyrazíme do kina.“

V malých jižanských městech to už byla téměř tradice. Ráno do kostela. V poledne na oběd. Večer do kina. V mnoha případech vídal člověk stejné tváře celý den.

„Já musím odpoledne zaskočit k Halversonovým,“ prohlásil pan Pierson. „Ale vy ostatní můžete jít, kam se vám zachce.“

„Já bych do kina zaskočil,“ ozval se Josh.

„Ale máš úkoly,“ zarazila ho paní Bergstresserová.

„Stejně jako Linda a Hector,“ dodala paní Piersonová s pohledem upřeným na své dvě mladší děti. „Brooke, vážně nechci, abys chodila do kina sama...“

Nastrážili to na něho. Mělo mu to být jasné už od první chvíle. Na druhou stranu... tohle přežít dokáže. U všech všudy, horší než boj s krabotnicemi to být nemohlo.

„Nechtěla jsem, aby to vypadalo takhle okatě,“ řekla Brooke, když nastoupili do auta. „Máma říkala, že po večeři nejspíš půjdeme do kina všichni.“

„Mně ani nepřipadalo, žes to udělala schválně,“ odpověděl Eric a nastartoval. Ještě pořád se na ni nedokázal podívat. „Co chceš poslouchat?“

„Puť to, co jsi poslouchal předtím,“ řekla Brooke. „Znělo to trochu jako Evanescence.“

„Je to podobné,“ připustil Eric a rozepnul si poslední knoflík u límečku. „Vážně mi nevádí, že spolu půjdeme do kina. Ale přiznávám, že jsem se těšil na to, až ze sebe tuhle zatracenou uniformu shodím.“

„Klidně se můžeš jet převléct,“ řekla Brooke a v hlase jí zazněly pochyby. „Ale... vážně v ní vypadáš ohromně dobře.“

„Tak si ji nechám,“ řekl Eric a konečně se na ni podíval. „Jestli to chceš ty, tak to takhle uděláme.“

„Prosím,“ odpověděla Brooke. „Co chceš vidět za film?“

„Pojedeme zjistit, co vlastně dávají.“

Nakonec zjistili, že ještě pár hodin v kině nepoběží žádný film, který by chtěli vidět, takže zašli do Starbucks v Beckely, posadili se a mluvili. No, většinou mluvila Brooke. Eric si později ani za nic nedokázal vzpomenout, o čem vlastně, ale napovídali toho hodně. Nejdříve si povídali v kavárně a pak odjeli ke kinu, ale kvůli nějaké téměř nevyslovené dohodě ani nešli dovnitř. Zůstali prostě sedět v Erikově autě, poslouchali jeho hudbu a mluvili dál. Brooke doufala, že půjde na lékařskou – nebo možná na veterinářskou – školu, ještě v tom neměla úplně jasno. Eric se přiznal, že ho láká kariéra u námořní pěchoty, ale o svých plánech do budoucna už skoro nic dalšího neřekl.

Nakonec, když už obloha potemněla, jim došla slova.

„Moc jsi toho nenapovídal,“ poznamenala Brooke. „Většinou jen sedím a poslouchám, co kluci na rande vyprávějí o věcech, které je zrovna zajímají. Ale musím přiznat, že se mi líbí tvůj hudební vkus.“

„Není moc věcí, o kterých bych dokázal mluvit,“ připustil Eric.

„Nebo o kterých bys mluvit mohl,“ dodala Brooke. „Ale je na tobě vidět, že na něco myslíš.“

„Myslím na to, že byla pitomost tohle všechno dělat,“ řekl Eric, pak se zarazil a zašklebil. „*Maulk*, opravdu jsem to řekl? Promiň...“

„Tak dobře, ty se mnou nechceš ani mluvit...!“ řekla Brooke vztekle.

„Takhle to není,“ vyhrkl Eric a popadl ji za ruku, když začala vystupovat z auta.

„Pusť mě!“

„Mohl bych ti to *prosím* vysvětlit?“ zeptal se jí. „Prosím.“

„Tak dobře,“ odpověděla Brooke. „Vysvětluj. Jestli máš co.“

„Jestli vůbec vím jak,“ řekl Eric, a i když se jeho oči dívaly jejím směrem, vůbec ji neviděl. „Nikdy v životě jsem s nikým nestrávil tak příjemný večer. Vážně tě mám rád. Mám tě nejspíš rád až moc, Brooke. Ale to, co říkal Josh, je pravda. To, co dělám, je... strašně nebezpečné. A já ti ani nemůžu vysvětlit, proč je to nebezpečné. Můžu ti jenom říct, že nejspíš jednoho dne tak jako tak uslyšíš, že jsem zemřel. To je všechno, co budeš vědět – stejně jako všechno, co mí rodiče vědí o mém vyznamenání, je to, že jsem ho dostal za účast v ‚tajných operacích‘.“

Konečně se jí podíval zpříma do očí a bylo mu do breku.

„Opravdu tě mám rád, Brooke. Ale doufám, že ty ke mně necítíš nic podobného tomu, co cítím já. Protože jednoho dne prostě budu pryč.“

„*Nic* přece nemůže být tak nebezpečné,“ odporovala Brooke a pro změnu se teď tvářila ona, jako by se měla každou chvíli rozplakat. „Budeš v pořádku.“

„Sedm z osmi,“ řekl Eric. „Přesně tolik chlapů z naší jednotky během poslední mise zahynulo. Sedm z osmi. Jeden z důstojníků, který s námi seděl během sestavování konečné zprávy o misi, nám říkal, že si neumí představit, jak se *jakákoli* skupina nedokáže při takových ztrátách vzbouřit. Nepřišli jsme o všechny najednou; prostě jsme to dostávali sežrat pořád a pořád dokola. A pak jsme se ještě vrátili pro přídavek. Párkrát už se zdálo, že to nikdo z nás nezvládne zpátky domů na Ze...“

„Domů na Zemi,“ vydechla Brooke s vytřeštěným očima. „Vy

jste proploovali zrcadly? Byli jste na dreenských planetách? Právě proto jste měli...“

„Poslyš, nic z toho jsem neřekl, jasně?“ odpověděl Eric. „Prosím, *prosím* – už to neopakuj. Ale... jo, byli jsme mimo planetu. A já se tam vracím zpátky. A nejspíš to znovu bude špatné. Práce mé jednotky spočívá v tom, že... šťoucháme do věcí. Abychom zjistili, co tam venku je. A skoro vždycky je to těžké, ošklivé a nebezpečné. A taky je spousta z toho zatraceně zajímavá a spousta je toho děsivá. A je docela vysoká pravděpodobnost, že se nevrátím zpátky domů. Tohle ti nemůžu udělat. Moc rád bych ti řekl, že s tebou chci být už napořád. Ale tohle nemůžu udělat nikomu. Ne při těch pravděpodobnostech, že to nezvládnou domů. Proto jsem ti řekl, že si myslím, že dnešní odpoledne byl špatný nápad. Bylo mi s tebou skvěle; ale i tak to byla pitomost.“

„Já si nemyslím, že to byl špatný nápad,“ řekla Brooke. „A víš proč?“

„Proč?“

„Protože když se máš ke komu vrátit, tak máš víc *důvodů* k tomu, aby ses vrátil,“ vysvětlovala Brooke. „Slib mi, že se vrátíš zpátky domů. Slib mi to.“

„Nemůžu,“ zavrtěl Eric hlavou. „V naší jednotce jsme měli spoustu chlapů, kteří se měli ke komu vrátit, a nevrátili se. Byl jsem na obřadu. Všude kolem mě byly plačící vdovy.“

„Tak ti to slíbím já,“ prohlásila Brooke rozhodně. „Nebudu ti říkat, že už neuvídím jiné kluky, protože ty nebudeš doma a já musím mít na maturitní ples nějaký doprovod. Ale já tě mám taky moc ráda, Eriku. Daleko víc než všechny ostatní kluky, se kterými jsem kdy chodila. Takže až se vrátíš zpátky, budeš se moct vrátit k Brooke. Ano?“

Erikovi se zničehonic rozvibroval v uchu implantát. Nevšímal si ho a vzal Brooke za ruku. „Brooke, miláčku...“ řekl.

„*Prioritní hovor od rotmistra Daniela Neelyho*,“ zašeptal vojenský implantát. „*Prioritní hovor pro seržanta Erika Bergstressera*...“

„Zatraceně,“ zaklel Eric a aktivoval implantát. „Seržant Bergstresser,“ ohlásil se.

„Pistolníku,“ řekl jeho nadřízený poddůstojník. „*Nástup na lod. Okamžitě. Hni zadkem do Newport News – teď hned, i kdybys ho měl zrovna zaražený do záchodu.*“

„*Maulk, maulk...*“ zamumlal Pistolník. „Řekněte mi, že si děláte srandu, rotmistře.“

„*Negativní,*“ odpověděl rotmistr. „*Hni sebou, Pistolníku. Je to rozkaz.*“

„Rozumím,“ přikývl Eric. „Pistolník končí.“

„Pistolník?“ zeptala se Brooke. „Co to znamenalo...?“

„Musím jet,“ řekl Eric. „Odvezu tě domů, pak půjdu k nám a začnu balit.“

„Odjíždíš na misi,“ řekla Brooke a její už tak bledá pokožka zbělala. „Je to tak?“

„Já... já ani nevím, jak dlouho bude trvat, než se s tebou dokážu spojit,“ řekl Eric, nastartoval motor a zařadil rychlost. „Obvykle je to pitomost, když někdo něco takového říká. Ale v mém případě je to pravda. Budu opravdu *naprosto* mimo dosah. A ani nevím jak dlouho. Počítám, že nejmíň tři měsíce.“

„Eriku,“ řekla Brooke na půli cesty k domovu.

„Ano?“

„Beru to zpátky,“ řekla tiše. „Já s nikým nikam chodit nebudu. Ani po pěti měsících. Takhle dlouho na tebe čekat dokážu.“

„Nemůžu ti říct, že je mi to líto,“ odpověděl Eric. „Ale nemůžu ani říct, že to nebude líto *tobě.*“

„Můžu se tě zeptat na jednu malinkou věc ohledně toho, co děláš?“ nadhodila Brooke.

„Možná.“

„Proč ses do telefonu představoval jako Pistolník?“

03.

Každý náhodný pozorovatel by si všiml náhlého vzestupu aktivity na obvykle téměř opuštěném nástupišti za ospalého nedělního odpoledne. Člověk, který seděl na lavičce a zdánlivě bezmyšlenkovitě si něco pomumlával, ale rozhodně náhodný pozorovatel *nebyl*. V paměti měl vrytý dlouhý seznam tváří, ale v mnoha případech jej vlastně ani nepotřeboval. Třeba támhle toho mariňáka ve slavnostní uniformě už viděl ve zprávách.

Moskevská centrála bude mít opravdu *velký* zájem o tuhle událost. Celá posádka ponorky *Vorpalový meč* se naprosto nečekaně vracela z dovolenky. Pro něco takového mohl být jeden jediný důvod a už zítra se akuly začnou rozmisťovat do určených pozic, aby se znovu pokusily zjistit, kam má vlastně ta nejnovější americká ponorka namířeno.

Ale přestože byl onen člověk cvičený pozorovatel, vůbec si nevšiml toho, že o jedno nástupiště výš, odkud vedla jediná možná cesta na *toto* nástupiště, prodal pákistánský majitel stánku se suvenýry svůj obchod novému čínskému majiteli.

Vývoj situace nebudou sledovat jen akuly.

„No nazdar, je tu i Pistolník,“ řekl Michael Gants a zamlaskal jazykem. „Teď už všichni *víme*, že jde do tuhého.“

„Potápko,“ odpověděl Eric a kývl strojníkovi na pozdrav. „Vy-
děšil jsi poslední dobou nějaké děti?“

„Moje děcka děsí *mě*,“ řekl Gants. „A jiná děcka taky. A ne-
známí kolemjdoucí. A Svědkové Jehovovi, i když s těma se dá
vždycky nějak domluvit.“

„Hej, Pistolníku,“ zavolal desátník Julian Nicholson. „Jak ti
visí?“

„Pro tebe jsem seržant Bergstresser, bažante,“ opáčil Eric. „Ale
čistě pro tvoji informaci – momentálně je mám zatažené pěkně
dovnitř. Byl jsem právě na rande.“

„Vedeš mizerný život, seržo,“ prohlásil desátník, zatímco světlo
nad zrcadlem zezelenalo. „Proč ten spěch s odvoláním z dovo-
lenky?“

Strážného na opačné straně zrcadla doplnili tři poddůstojníci
námořnictva, námořní poručík, kterého Eric vůbec neznal, a rot-
mistr Neely.

„Pozor!“ houkl rotmistr, když skupina, zaujatá hovorem, vy-
stoupila z brány. „Poručíku?“

„Venku čekají autobusy,“ řekl důstojník do ticha. „Přední dva
jsou určeny pro námořní personál, poslední pro námořní pěcho-
tu. Nastupte tam, kam patříte. Veškeré informace dostanete, až
budete v zajištěné oblasti, takže se neobtěžujte s vyptáváním. Po-
hyb.“

„Pistolníku,“ řekl rotmistr Neely, když skupina zamířila k vý-
chodu. „Jakmile si uložíš věci, nažeň svůj tým do tělocvičny. Šéf
nám řekne, oč kráčí, jen co se sejde celá rota.“

„Rozkaz, rotmistře,“ řekl Eric. „Tušíte něco?“

„To, co víš ty, je úplně totéž, co vím já.“

„Vypadněte z těch kavalců, hodte na sebe uniformu a sypte do
tělocvičny,“ řekl Eric, když vstrčil hlavu do místnosti pro dva,

kde byl ubytovaný zbytek jeho týmu. Svobodníci Mark Smith a Mark Himes – neboli „Mark y Mark“, jak o nich většinou přemýšlel – byli k rotě čerstvě přiděleni stejně jako většina jednotky. Obvykle se průzkumná rota skládala z plného počtu vojáků, což dělalo nějakých sto čtyřicet duší, a dalšího podpůrného personálu. V armádě existovaly některé z největších rot a celkově do nich bylo umísťováno až dvě stě lidí.

Rota vesmírné pěchoty byla naopak pravděpodobně nejmenší na celém světě. Celkově v ní bylo jedenačtyřicet vojáků a velice omezený kontingent „písařů a hajzlbab“. V podstatě to byla četa s podporou. Ale protože práce s jejím velením vyžadovala *přinejmenším* důstojníka s hodností kapitána, říkalo se jí rota.

Náhrada za padlé mariňáky sem přišla ve velké většině ze dvou plných průzkumných rot. Několik jim dodali z nového průzkumného výcvikového kursu. V mnoha případech byly týmy složeny z mužů, kteří spolu cvičili a bojovali celé roky. Velice dobře se znali, znali navzájem své silné i slabé stránky, měli vlastní týmové přezdívky, byli *rodina*.

Berg si sotva dokázal všechna ta nová jména zapamatovat. Někdy se dokonce musel rozpomínat i na jména seržantů čet. Pro něho, stejně jako pro zbývající dva přeživší příslušníky poslední akce, byli všichni bažanti. Možná to byli mariňáci, možná dokonce byli průzkumníci. Ale nebyli to vesmírní pěšáci.

„Ježíši, teprve jsme sem dorazili,“ řekl Himes – nebo si alespoň Berg myslel, že to byl Himes. Dva svobodníci, které dostal přidělené, si byli neuvěřitelně podobní; oba byli vysocí a udělaní, oba měli hnědé vlasy a poměrně nevýrazné rysy. Když spolu začali cvičit, dokázal je Eric rozeznat jen podle toho, že Smith měl v týle vytetovaného pavouka. Když proti nim stál čelem, pravičelně si je pletl, dokud se nepodíval na jmenovky na uniformách.

„A skoro stejně rychle vyrážíme ven,“ řekl pevně Eric.

„Co se děje, seržante?“ zeptal se Smith, slezl ze svého kavalce

a vytáhl ze skříňky ve stěně polní uniformu s digitálním maskováním.

„To teprve musíme zjistit,“ odpověděl Berg. „Teď sebou hněte, mariňáci.“

Rota se shromáždila v tělocvičně, což bylo velké uzavřené bývalé skladiště po straně kasáren, které zároveň sloužilo k běžnému tělesnému výcviku. Díky tlustým betonovým stěnám ale také šlo o výborně zajištěný prostor, protože pod betonem byla umístěna Faradayova klec, která zabraňovala všem druhům elektronického odposlechu.

Eric se rozhlédl, protože stáli v pohovu, a všiml si, že pár lidí přece jen chybí. Ale byl tu Corwin i Seeley – jediní dva řadoví členové mužstva ze staré roty, kteří společně s ním přežili. Muži, kteří prošli poslední misí, byli rozmístěni každý do jiné čety. Berg byl velitelem týmu B první čety, protože velení týmu A připadlo jako tradičně štábnímu seržantovi. Seeley byl střelcem týmu A druhé čety a Corwin kanonýrem týmu A třetí čety.

Za okamžik ale zahlédl další známou tvář. Těsně před Seeleym stál ve třetí četě desátník Joshua Lyle. Velice vysoký a kostnatý poddůstojník s nakrátko ostříhanými, téměř bílými vlasy, stál mírně nakloněný na jednu stranu, což byl jediný viditelný důsledek téměř smrtelné nehody, kterou utrpěl v humvee. Skoro celý zatracený rok strávil v rehabilitaci, než se vrátil do služby na místo zbrojmistra. Ale místo, na kterém stál, patřilo příslušníkům polní jednotky.

„Lurchi?“ zeptal se Berg a otočil se, aby se na zbrojmistra podíval. „Nestojíš na špatném místě?“

„Stojím na tom nejlepším,“ odpověděl desátník hlubokým hlasem. „Zatímco jste si váleli šunky na dovolence, prošel jsem rekvalifikačním testem. Konečně mě uznali pro polní službu,“ dodal s úsměvem.

„Blahopřeju,“ řekl Eric a myslel to naprosto od srdce. Měl